

at give min Stemme til Grundlovsagen i de to forrige Samlinger og til de to sidste Behandlinger, og jeg vil ogsaa gjøre det idag; jeg vil ønske, at d'Fr. Rigsdagsmænd, være sig af Landstinget eller af Folkethinget, naar, som jeg haaber Grundloven bliver vedtagen, og naar de komme hjem til den hjemlige Gjering og komme sammen med Benner og Modstandere, da vilde søge at give dem det Indtryk, at Forfatningen er ikke, som man søger at skildre det for dem; thi da er jeg vis paa, at Folket, det menige Folk, ikke vil være utilfreds med Forfatningen.

Formanden: Inden Forhandlingen gaaer videre, vil jeg i Almindelighed bede de ærede Medlemmer erindre Bestemmelsen i Forretningsordenens § 31, hvorefter ethvert Medlem henvender Taler til Formanden og ikke maa tiltale et enkelt Medlem, altsaa heller ikke enkelte vilkaarligt opstillede Afdelinger af Thingets Medlemmer; det Sidste ligger jo ligesom med Nødvendighed i det Første. Dernæst beder jeg, at man, saameget som muligt, holder sig til den foreliggende Forhandling og ikke lader gaa ind paa forskjellige Ting, der kunne være foregaaende udenfor Thinget.

N. Masmussen: Jeg har begjært Ordet for at svare den sidste ærede Taler, skjøndt jeg ikke er sikker paa, om jeg maa svare paa, hvad han sagde. Det kom mig slet ikke uventet, at den sidste ærede Taler sølte sig lidt frentet: baade over min og min Naboes Udtalelser. Det er jo en Selvfølge, at han troer, at han har handlet klogt, ligesom vi Andre jo troer, at vi handle klogt; men naar han anser over, at Mænd have paataget sig at agitere, da maa en saadan Bebreidelse vistnok være urigtig. Den ærede Landstingsmand har vistnok glemt, hvorledes Pressen har agiteret, hvorledes Dagbladene have agiteret, og naar den ærede Landstingsmand saa vil huse paa, at vort Parti er omtrent afklaaret fra at faae en eneste Tøddel indrykket i Pressen til For-

svaer, saa vil jeg være ham meget taknemlig, naar han vilde sige mig, paa hvilken Maade vi da skulde komme til at forsvare os. Jeg har været med til at indbyde til offentlige Møder, hvor baade mit Parti og mine Modstandere have været tilstede for at drøfte Sagen ligeoverfor hinanden i Publicums Paahør. Dersom det skal kaldes en Urigtighed at drøfte Sagen i Forening, saa forstaaer jeg ikke, paa hvilken Maade man skal drøfte en Sag. Agitatorerne paa hver Side have jo Lov at give Møde, — og de have jo heller ikke forømt det —, men det er lykkedes vort Modstandsparti i en forfærdelig Grad at indbilde Folket, at det var høist nødvendigt for det at give den halve Deel af dets Valgret til de høist Bestattede. Det er virkelig forunderligt, at Folk, som troe om sig selv, at de have almindelig, sund Mennefsforstand, kunne lade sig bilde ind, at det er en Nødvendighed at dele en saa stor Ret og et saa stort Gode med andre Mænd i Samfundet. Tiden vil nu vise, hvem der har Ret; gid jeg maatte have Ret! thi det maa jo være os Alle om at gjøre, at den Grundlov, som bliver vedtagen, maa virke til Held og Velsignelse. Nu er det Majoritetten, som kommer til at være Ansvarer; de vilde komme til at svare derfor ligeoverfor deres Efterkommere og maae altsaa være betænkte paa, om de ikke i Historien skulle komme til at staae som Mænd, der vare med til at fordærve Friheden i Danmark i 1866. Jeg siger, jeg vilde ønske, at jeg havde Ret, men hvordan skulle vi komme til at troe, at de Mænd, hvem en saa stor Valgret bliver betruet, at de skulle bringe Held, Lykke og Velsignelse; Historien, mine Herrer, lærer os det Modsatte, og Historien maae vi tage til Rettefærd; hvad der er passeret i Fortiden, kan ogsaa passere i Fremtiden. Dersom enhver Landmand havde været sig rigtigt bevidst, hvad der er udrettet imod Bønderstanden paa visse af de Gaarde, der besiddes af de Mænd, som nu vilde faae denne Valgret, saa vare de vidst ikke gaaede ind paa Forandringen; men heri ligger Skaden, og